

» Op het ogenblik van het feit dat tot deze veroordeling aanleiding gaf, had voornoemde Van Rossem de volle leeftijd van zestien jaar niet bereikt; derhalve, huidens artikel 16 der wet van 15 mei 1912 op de kinderbescherming, diende die minderjarige niet vóór de politierechtbank maar wel vóór de kinderrechttergedagvaard te worden;

» Daaruit volgt dat het aangegeven vonnis in strijd met de wet werd gewezen, en inzonderheid artikel 16 van de wet van 15 mei 1912 heeft geschonden;

» Om die redenen, vordert de ondergetekende procureur-generaal dat het aan het hof zou behagen het voormelde vonnis van de politierechtbank van het kantoor Lokeren te vernietigen;

» Brussel, 3 april 1958;

» Namens de procureur-generaal,

» De eerste advocaat-generaal,

(w.g.) R. Janssens de Bisthoven »;

Gelet op artikel 441 van het Wetboek van strafvordering; aannemende de beweegredenen van de bovenstaande vordering, vernietigt het vonnis van 4 oktober 1957 in zover het uitspraak gedaan heeft ten opzichte van Gaston Van Rossem; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de aldus vernietigde beslissing.

30 juni 1958. — 2^e kamer. — Voorzitter, H. Vandermerch, raadsheer waarnemend voorzitter. — *Verslaggever*, H. Delahaye. — *Gelijklopende conclusie*, H. Roger Janssens de Bisthoven, eerste advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 10 juli 1958

1° SAMENHANG. — IN STRAFZAKEN. —

VERLENING VAN BEVOEGDHEID VAN DE VONNISVELLENDE RECHTSMACHT. — VOORWAARDEN.

2° BEVOEGDHEID EN AANLEG. — IN

STRAFZAKEN. — MISDRIJVEN TER KENNIS VAN DE VONNISVELLENDE RECHTSMACHT GEBRACHT. — BESLISSING TEN GRONDE MAAR VOOR BEROEP VATBAAR. — SAMENHANGENDE MISDRIJVEN TER KENNIS VAN EEN ANDERE RECHTER GEBRACHT TIJDENS HET GEDING IN BEROEP. — SAMENHANG WELKE GEEN VERLENING VAN BEVOEGDHEID MEDEBRENGT.

3° REGELING VAN RECHTSGEBIED.

— IN STRAFZAKEN. — CONFLIKT TUSSEN EEN BEVEL VAN CONTRAVENTIONALISERING EN EEN VONNIS VAN ONBEVOEGDHEID VAN DE CORRECTIONELE RECHTBANK IN GRAAD VAN BEROEP ZETELENDE. — ONBEVOEGDHEID HIEROP GEGROND DAT DE TER KENNIS VAN DE POLITIERECHTBANK GEBRACHTE MISDRIJVEN SAMENHANGEND ZIJN MET EEN MISDRIJF DAT IN EERSTE AANLEG BIJ DE CORRECTIONELE RECHT-

BANK AANHANGIG GEMAAKT IS. — BESLISSINGEN IN KRACHT VAN GEWIJSD E GEGAAAN. — ONDERZOEKINGEN VAN HET HOF. — NIET GEGRONDE VONNIS VAN ONBEVOEGDHEID. — VERNIETIGING VAN HET VONNIS. — VERWIJZING NAAR DE CORRECTIONELE RECHTBANK IN GRAAD VAN BEROEP ZETELENDE, ANDIERS SAMENGESTELD.

1° *De verlenging van bevoegdheid van een rechtsprekend strafrechtscollege, uit hoofde van de samenhang der inbreuken, onderstelt de gelijktijdigheid van de vervolgingen (1).*

2° *De samenhang tussen meerdere inbreuken rechtvaardigt geen verlenging van bevoegdheid wanneer de tweede vervolging slechts ter kennis van de vonnisvellende rechtsmacht gebracht wordt nadat de rechter, bevoegd om van de eerste kennis te nemen, reeds ten grond over deze uitspraak gedaan heeft, zijn beslissing weze slechts in eerste aanleg gewezen (2).*

3° *Om het rechtsgebied te regelen wanneer de correctionele rechtbank, in graad van beroep zetelende, zich onbevoegd verklaard heeft om kennis te nemen van een door de raadkamer gecontraventionaliseerd misdrijf en van een tot de bevoegdheid van de politierechtbank behorende inbreuk, omdat deze inbreuken samenhangen met een misdrijf in eerste aanleg ter kennis van de correctionele rechtbank gebracht, vernietigt het hof, indien dit vonnis van onbevoegdheid niet gegrond is, dit vonnis en verwijst het de zaak voor de correctionele rechtbank, in graad van beroep zetelende, anders samengesteld (3).*

(PROCEUREUR DES KONINGS TE DOORNIK,
T. TRÉHOUT EN WATTIEZ.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het verzoekschrift tot regeling van rechtsgebied, op 14 april 1958 door de procureur des konings bij de Rechtbank van eerste aanleg te Doornik ingediend;

Overwegende dat, bij bevelschrift van 16 november 1957, de Raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Doornik, Jules Tréhout, wegens verzachtende omstandigheden, naar de bevoegde politierechtbank verwezen heeft om te Doornik, op 1 oktober 1957, bij gebrek aan vooruit-

(1) en (2) Verbr., 5 mei 1958, *supra*, blz. 699; raadpl. verbr., 28 mei 1951 (*Arr. Verbr.*, 1951, blz. 563; *Bull.* en *PASIC.*, 1951, I, 654, en de noot I, blz. 655).

(3) Verbr., 22 januari 1951 (*Arr. Verbr.*, 1951, blz. 267).

zicht of voorzorg, doch zonder het inzicht om de persoon van een ander aan te randen, onvrijwillig slagen of verwondingen aan Raymond Glineur toegebracht te hebben;

Overwegende dat de ambtenaar van het openbaar ministerie bij de politierechtbank te Doornik Jules Tréhout vóór deze rechtbank dagvaardde wegens voormelde telastlegging en, bovendien, om, op dezelfde plaats en datum, de artikelen 8 van het koninklijk besluit van 8 april 1954 en 2 van de wet van 1 augustus 1899 overtreden te hebben; dat hij vóór dezelfde rechtbank Bertha Wattiez in hoedanigheid van burgerlijk aansprakelijk voor Jules Tréhout daagde;

Overwegende dat ter terechtzitting van 16 januari 1958 Raymond Glineur en de Regie van telegraaf en telefoon zich tegen Jules Tréhout en Bertha Wattiez burgerlijke partijen hebben gesteld;

Overwegende dat, bij vonnis van 13 februari 1958, de politierechtbank Jules Tréhout heeft vrijgesproken, Bertha Wattiez buiten zaak heeft gesteld voor wat de publieke vordering aangaat en zich onbevoegd heeft verklaard om over de eisen van de burgerlijke partijen uitspraak te doen;

Overwegende dat Glineur en de Regie van telegraaf en telefoon tegen dit vonnis hoger beroep hebben ingesteld, respectievelijk op 17 en 20 februari 1958; dat het openbaar ministerie eveneens beroep instelde en het op 21 februari 1958 betekende;

Overwegende dat, op 13 maart 1958, Glineur rechtstreeks Marcel Dekeyser en de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid « Prosper Holvoet en Zoon » vóór de Correctionele Rechtbank te Doornik daagde, de eerste, om er te verantwoorden voor inbreuken op de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek en 8 en 113 van het koninklijk besluit van 8 april 1954, te Doornik op 1 oktober 1957 gepleegd en zich tot het betalen van schadevergoeding te horen veroordelen, de tweede als burgerlijk aansprakelijk voor gezegde Dekeyser; dat de zaak *sine die* ingesteld werd;

Overwegende dat, door vonnis van 28 maart 1958, de Correctionele Rechtbank te Doornik in hoger beroep uitspraak doende, zich onbevoegd heeft verklaard uit hoofde van de samenhang die bestaat tussen de feiten welke het voorwerp uitmaken van de rechtstreekse dagvaarding en deze ten laste van Tréhout gelegd, waarvan hij kennis had;

Overwegende dat deze beslissing van de correctionele rechtbank van 29 maart 1958 en het bevelschrift van de Raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Door-

nik van 16 november 1957 beide in kracht van gewijsde zijn gegaan en dat, hun tegenstrijdigheid, een geschil van jurisdictie medebrenkt dat de gang van het gerecht belemmert;

Overwegende dat de verlenging van bevoegdheid van een rechtsprekend strafrechtscollege, uit hoofde van de samenhang der inbreuken, de gelijktijdigheid van de vervolgingen onderstelt;

Waaruit volgt dat er geen verlenging van bevoegdheid uit hoofde van samenhang kan bestaan, wanneer één der vervolgingen slechts ter kennis van het rechtsprekend rechtscollege wordt gebracht nadat de rechter die bevoegd is om van de andere kennis te nemen reeds ten gronde over deze uitgesproken heeft, ware ook zijn beslissing enkel in eerste aanleg geweest;

Dat het aldus wederrechtelijk is dat de Correctionele Rechtbank te Doornik, als rechter van hoger beroep uitspraak doende, beslist heeft dat zij onbevoegd was om van die publieke en burgerlijke vorderingen tegen Tréhout en Wattiez ingesteld kennis te nemen;

Om die redenen, het rechtsgebied regelend, vernietigt het vonnis op 28 maart 1958 gewezen door de Correctionele Rechtbank te Doornik als rechter in hoger beroep uitspraak doende; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; verwijst de zaak naar de Correctionele Rechtbank te Doornik in hoger beroep zetelende, doch anders samengesteld.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Valentin. — Gelijkluidende conclusie, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 10 juli 1958

ONTUCHT EN PROSTITUTIE. — SOUTENEUR. — VEROORDELING GEGROND OP VASTSTELLINGEN WAARUIT NIET KAN AFGELEID WORDEN DAT BETICHTE VOLLEDIG OF TEN DELE OP KOSTEN VAN EEN PERSOON WIER PROSTITUTIE HIJ EXPLOITEERDE GELEefd HEEFT. — ONWETTELIJKHEID.

Is niet wettelijk gerechtvaardigd de veroordeling, uitgesproken uit hoofde souterneur geweest te zijn, uitsluitend op vaststellingen gegrond waaruit niet kan afgeleid worden dat de betichte volledig of ten dele op kosten van een persoon wier prostitutie hij exploiteerde geleefd heeft.

(GÉRARD.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden arrest, op 12 maart 1958 gewezen door het Hof van beroep te Brussel;

Overwegende dat de door Gérard, Vanden Borre en Stevens ingestelde voorzieningen samenhangend zijn;

I. Aangaande de voorziening van Gérard :

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 380bis, 3°, van het Strafwetboek gewijzigd door de wet van 21 augustus 1948, doordat het bestreden arrest over de telastlegging B uitspraak doende, zijn veroordeling op grond van die bepaling uitgesproken op de volgende soevereine feitelijke vaststellingen heeft gesteund : a) de beklagde voorzag ten belope van 400 frank per maand, in het onderhoud van een natuurlijk kind dat uit liefdesbetrokkingen van voor het huwelijk van zijn vrouw, algemeen bekende prostituee, gesproten was, b) hij kennis gekregen had van de « laatste veroordeling » van zijn vrouw wegens ontucht, veroordeling die uitgesproken werd op een datum welke het arrest niet toelaat te bepalen, c) hij had de door zijn vrouw in mei 1957 gepleegde « diefstal » gekend en vergemakkelijkt en een deel van de opbrengst van die ongeoorloofde bedrijvigheid geheeld, dan wanneer voormelde wetsbepaling vereist dat de souteneur geheel of ten dele op kosten van een prostituee zou geleefd hebben, dat geen enkele der feitelijke vaststellingen van het arrest met zich brengt dat dit het geval zou geweest zijn en dat, bijgevolg, die beslissing op een bepaling van de staat van souteneur steunt die onverenigbaar is met de bepaling welke de strafwet voorstelt en welke beperkend dient verklaard te worden :

Overwegende dat het bestreden arrest, over de telastlegging B uitspraak doende (souteneur geweest te zijn) en na terecht als principe gesteld te hebben dat, opdat artikel 380bis, 3°, van het Strafwetboek toegepast worde, het nodig is en volstaat dat de beklagde geheel of ten dele geleefd heeft op kosten van de persoon wier prostitutie hij exploiteert, enerzijds, vaststelt dat aanlegger persoonlijke inkomsten genoot, en, anderzijds, veroordeling te zijnen laste uitspreekt door op de in het middel vermelde motieven te steunen;

Overwegende dat die beweegredenen de veroordeling niet wettelijk rechtvaardigen;

Dat noch het feit gedeeltelijk in de onderhoudskosten van het natuurlijk kind van zijn vrouw te voorzien, noch dit van

« de laatste veroordeling » van zijn vrouw wegens ontucht gekend te hebben, noch het feit van hulp verleend te hebben aan door haar begane diefstal, niet bewijzen dat aanlegger geheel of ten dele zou geleefd hebben op kosten van zijn echtgenote wier prostitutie hij exploiteerde;

Overwegende dat het middel gegrond is; dat er geen aanleiding bestaat om het tweede middel te onderzoeken, hetwelk uitsluitend gericht is tegen de op de telastlegging B gewezen beslissing, en geen verbrekking zonder verwijzing met zich zou kunnen brengen;

Overwegende wat de beslissing betreft over de telastlegging C gewezen, dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

II. Aangaande de voorzieningen van Vanden Borre en Stevens :

Overwegende dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

Om die redenen, voegt de door Gérard, Vanden Borre en Stevens ingestelde voorzieningen samen; over de voorziening van Gérard uitspraak doende; verbreekt het bestreden arrest doch enkel voor zoveel het over de telastlegging B en over de kosten uitspraak heeft gedaan; verwerpt de voorziening voor het overige; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing; veroordeelt aanlegger tot de helft der kosten en laat de wederhelft ten laste van de Staat; verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van beroep te Luik; uitspraak doende over de voorzieningen van Vanden Borre en Stevens : verwerpt de voorzieningen; veroordeelt aanlegsters tot de kosten.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Valentin. — *Gelijkkluidende conclusie*, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 10 juli 1958

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — BESLISSING VAN VEROOORDELING. — EEN VERWEER VAN VERDACHTE NIET BEANTWOORDENDE. — BESLISSING NIET MET REDENEN OMKLEED.

Is niet met redenen omkleed de beslissing van veroordeling, welke niet gepast een regelmatig voorgesteld verweer van de verdachte beantwoordt.

(STAELENS EN N. V. « BROUWERIJ MEIRESONNE »),
T. INTERCOMMUNALE MAATSCHAPPIJ VOOR
ELECTRICITEITSBEDELING IN DE DENDERSTREEK
« DENDERLEC ».

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 4 april 1958 gewezen door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde;

I. Wat de voorzieningen tegen de beslissing over de publieke vordering betreft :

Over het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1 en 26 van de Wegcode, doordat het bestreden vonnis beslist dat verdachte zijn snelheid niet heeft aangepast aan de belemmering van het verkeer, dan wanneer het reglement op het verkeer slechts geldt voor het verkeer op en niet boven de openbare weg :

Overwegende dat aanlegger veroordeeld werd tot één enkele straf van 20 frank boete wegens inbreuk op bedoeld artikel 26 van de Wegcode en wegens overtreding van artikel 27, alinea 2, van de wet van 10 maart 1925; dat de uitgesproken straf wettelijk gerechtvaardigd zijnde door laatstvermelde betichting, het middel bij gebrek aan belang niet ontvanke-lijk is;

Overwegende voor het overige, wat betreft de beslissing tegen aanlegger Staelens, betichte, gewezen, dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgescreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

II. Wat de voorziening tegen de beslissing over de burgerlijke vordering betreft :

Over het tweede middel : gebrek aan antwoord op de conclusies van aanlegger waarbij deze de burgerlijke partij verweet het verkeer in de straat verhinderd te hebben of onveilig te hebben gemaakt :

Overwegende dat aanleggers in hun conclusies opwierpen dat de burgerlijke partij een zware schuld droeg in het ongeval om het verkeer in de straat verhinderd te hebben en onveilig te hebben gemaakt door een paal naar de straat te laten overhellen;

Overwegende dat het bestreden vonnis dit verweermiddel niet beantwoordt; dat het middel derhalve gegrond is;

Om die redenen, verbreekt het bestreden vonnis in zover het uitspraak gedaan heeft over de tegen aanleggers ingestelde burgerlijke vordering; verwerpt de voorziening voor het overige; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing; veroordeelt aanleggers tot de helft van de kosten en ver-

weerster « Denderlec » tot de andere helft; verwijst de aldus beperkte zaak naar de Correctionele Rechtbank te Gent, zetelende in hoger beroep.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Rutsaert. — Gelijkluidende conclusie, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 10 juli 1958

VERKEER. — WEGCODE. — ARTIKEL 17. — MANŒUVRE VAN AARD DE « NORMALE » GANG VAN DE ANDERE BESTUURDERS TE BELETEN OF TE VERHINDEREN. — BEZRIJ.

Een manoeuvre is niet van aard de « normale » gang van de andere bestuurders te beletten of te verhinderen wanneer de gang van deze andere bestuurders niet overeenkomt met de voorschriften van de Wegcode, namelijk deze welke de plaats betreffen welke de bestuurders op de openbare weg moeten innemen (1). (Wegcode, art. 17.)

(N. V. « NOORDSTAR EN BOERHAAVE »
EN VANDERVELDEN, T. FRANÇOIS.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 1 maart 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Tongeren;

I. In zover de voorzieningen tegen de beslissing over de publieke vordering zijn gericht :

Overwegende dat aanleggers niet vermogen zich te voorzien tegen de beslissing van vrijpraak van verweerder noch tegen deze waarbij de kosten van gemelde vordering ten laste van de Staat worden gelegd;

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 8 april 1954 houdende Algemeen Reglement op de politie van het wegverkeer, doordat het bestreden vonnis verklaart dat de betichting van inbreuk op artikel 17 van het verkeersreglement ten laste van verweerder niet bewezen is, daar eiser in strijd met artikel 12-3 van gemeld reglement een rijbaan bereed die, ten opzichte van zijn bewegingsrichting, links gelegen was, zodat zijn gang niet normaal was, en, derhalve, eveneens de vordering van eiser tot het bekomen

(1) Verbr., 16 april 1956 (Arr. Verbr., 1956, blz. 674).

van schadevergoeding afwees, dan wanneer artikel 17 aan de weggebruiker die een manoeuvre uitvoert, een verplichting van algemene aard oplegt, die niet onderworpen is aan de omstandigheid dat de in beweging zijnde weggebruiker zou rijden overeenkomstig de bepalingen van het reglement, zodat de normale gang van de andere weggebruiker geenszins met zijn reglementaire stand op de weg kan gelijkgesteld worden :

Overwegende dat het bestreden vonnis vaststelt dat de burgerlijke partij Vandervelden, in strijd met artikel 12-3 van het verkeersreglement, de rijbaan bereed die, ten opzichte van zijn bewegingsrichting, links gelegen was;

Overwegende dat de correctiebank daaruit wettelijk heeft kunnen afleiden dat de gang van de burgerlijke partij niet normaal was en verweerder (beklaagde) bijgevolg geenszins de normale gang van andere bestuurders belet of gehinderd had en geen inbreuk op artikel 17 van het verkeersreglement gepleegd had; Dat het middel naar recht faalt;

Over het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 17 van het koninklijk besluit van 8 april 1954 houdende Algemeen Reglement op de politie van het wegverkeer, 1382 tot 1384 van het Burgerlijk Wetboek, 3 en 4 van de wet van 17 april 1878, en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden vonnis verklaart dat de betichting van inbreuk op artikel 17 van het verkeersreglement ten laste van verweerder niet bewezen is, daar deze laatste, ten gevolge van de aanwezigheid op de openbare weg van een kraan, eiser niet kon zien aankomen, en het hierdoor schijnt te aanvaarden dat de eenvoudige aanwezigheid van een hindernis die het zicht op de weg belemmert, een bevrijdende omstandigheid uitmaakt, zonder aan te duiden of eiser zichtbaar was op het ogenblik dat verweerder van achter een hindernis op de weg kwam, en ten minste twijfel laat bestaan omtrent het feit of de rechter van oordeel is dat eiser, tijdens elke fase van de door verweerder uitgevoerde manoeuvre, voor deze laatste onzichtbaar was gebleven ofwel of verweerder eiser niet kon zien aankomen op het ogenblik dat hij zijn manoeuvre ging aanvangen, dan wanneer de weggebruiker die een manoeuvre uitvoert, slechts aan zijn verantwoordelijkheid op grond van bedoeld artikel 17 kan ontsnappen, wanneer de andere weggebruiker niet zichtbaar is voor degene die de manoeuvre uitvoert, dit vanaf de plaats waar de manoeuvre de normale gang van de andere weggebruiker zou kunnen hinderen, hetgeen inluit dat, wanneer een weggebruiker een manoeuvre uitvoert achter een hindernis die zijn zicht op de weg belem-

mert, hij de weggebruikers dient te laten voorgaan die zichtbaar waren vanaf de plaats waar hij bij het beëindigen van de manoeuvre van achter de hindernis op de weg kwam, en dan wanneer de formulering van de motieven van het bestreden vonnis, ten minste dubbelzinnig is en het hof niet toelaat zijn toezicht uit te oefenen op de wettelijkheid der beslissing :

Overwegende dat het middel gericht is tegen de beschouwing van het bestreden arrest dat verweerder, ten gevolge van de aanwezigheid van een kraan op de openbare weg, de burgerlijke partij niet kon zien aankomen;

Overwegende dat uit het antwoord op het eerste middel blijkt dat het hier een overtollige beweegreden geldt; dat het tweede middel bijgevolg, bij gebrek aan belang, niet ontvankelijk is;

Om die redenen, verwerpt de voorziening; veroordeelt aanleggers tot de kosten.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Rutsaert. — *Gelijkkluidende conclusie*, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 10 juli 1958

1° VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — PROCES-VERBAAL VAN ZITTING. — WIJZIGING DOOR BIJVOEGING. — NIET GOEDGEKEURD. — ALS NIET BESTAANDE BESCHOUWD.

2° GERECHTELIJKE INRICHTING. — SAMENSTELLING VAN DE ZETEL. — RECHTER DIE OP GANS HET ONDERZOEK VAN DE ZAAK NIET AANWEZIG GEWEEST IS. — NIETIGHEID VAN HET VONNIS.

1° Een door bijvoeging aan een melding van een proces-verbaal van terechtzitting gebrachte wijziging wordt als niet bestaande beschouwd, indien zij niet goedgekeurd geweest is en door de voorzitter en door de griffier ondertekend (1).

2° Is nietig het vonnis van de correctiebank rechtbank geweest door rechters waarvan één niet op de terechtzittingen, tijdens dewelke de zaak onderzocht geweest is, aanwezig was (2). (Wet van 20 april 1810, art. 7.)

(1) Raadpl. verbr., 24 juni 1940 (*Arr. Verbr.*, 1940, blz. 66); 22 maart 1954 (*ibid.*, 1954, blz. 504).

(2) Verbr., 17 maart 1958 (*Bull. en Pasic.*, 1958, I, 785).

(FOUBERT, T. PANS.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 14 maart 1958 in hoger beroep gewezen door de Correctionele Rechtbank te Mechelen;

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 7 van de wet van 20 april 1810, doordat niet met zekerheid kan uitgemaakt worden welke rechters ter zake gezeteld hebben, daar op het zittingsblad van 7 maart 1958 de naam van de heer Hogenbemt overschreven werd met de naam van de heer Nobels en deze wijziging noch door de voorzitter noch door de griffier gearafaerd werd :

Overwegende dat het proces-verbaal van de zitting van 7 maart 1958 van de Correctionele Rechtbank te Mechelen, waarop de zaak onderzocht werd, vermeldt dat aanwezig zijn « de heren R. Hofman, onder-voorzitter, E. Van de Wyer, rechter, A. Van Hogenbemt, rechter plaatsvervanger »; dat de melding « A. Van Hogenbemt » overschreven werd door de melding « L. Nobels », maar dat deze overschrijving niet goedgekeurd werd door de voorzitter noch door de griffier;

Overwegende dat de in de processen-verbaal voorkomende wijzigingen, bijvoegingen en schrappingen, die niet door de handtekening van de voorzitter en van de griffier gewaarmerkt zijn, als onbestaand dienen beschouwd te worden;

Dat daaruit volgt, dat naar de meldingen van het zittingsblad van 7 maart 1958 de heren Hofman, E. Van de Wyer en A. Van Hogenbemt bij het onderzoek van tegenwoordige zaak gezeteld hebben, dan wanneer, volgens de meldingen van het vonnis van 14 maart 1958, dit laatste geveeld werd door de heren Hofman, Van de Wyer en L. Nobels, dit is ondermeer door een rechter die het onderzoek van de zaak niet had bijgewoond; dat het vonnis derhalve nietig is;

Om die redenen, verbreekt het bestreden vonnis op straf- en burgerlijk gebied; beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing; legt de kosten ten laste van de Staat; verwijst de zaak naar de Correctionele Rechtbank te Antwerpen; zetelende in hoger beroep.

10 juli 1958. — Vacatiekamer. — Voorzitter, H. Wouters, eerste voorzitter. — Verslaggever, H. Rutsaert. — *Gelijklopende conclusie*, H. Depelchin, advocaat-generaal.

VACATIEKAMER. — 21 augustus 1958

1° VERKEER. — VERVALLENVERKLARING VAN HET RECHT EEN VOERTUIG TE BESTUREN. — INBREUK. — BESTUREN VAN EEN VOERTUIG OP DE OPENBARE WEG. — CONSTITUTIEF BESTANDEEEL VAN DE INBREUK.

2° REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN. — IN STRAFZAKEN. — BESLISSING VAN VEROORDELING. — GEEN AAN- DUIDING VAN EEN WETSBEPALING WELKE EEN STRAF INSTELT. — BESLISSING NIET MET REDENEN OMKLEED.

1° *De inbreuk op de vervallenverklaring van het recht een voertuig te besturen, door artikel 2 van de wet van 1 augustus 1924 strafbaar gesteld, wordt enkel gepleegd wanneer de persoon, waartegen de vervallenverklaring uitgesproken wordt, een voertuig op de openbare weg op of een voor het openbaar verkeer opengestelde weg bestuurt (1).*

2° *Is niet in rechte met redenen omkleed de beslissing van veroordeling die na- laat een wetsbepaling aan te duiden welke, voor het feit dat de inbreuk uit- maakt, een straf instelt (2).* (Grondwet, art. 97.)

(PAQUES.)

ARREST.

HET HOF; — Gelet op het bestreden vonnis, op 6 december 1957 in hoger be- roep gewezen door de Correctionele Recht- bank te Luik;

I. Betreffende de veroordeling tegen aanlegger uit hoofde van de telastlegging A uitgesproken :

Over het middel, van ambtswege afge- leid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 1 en 2 van de wet van 1 augustus 1899, 1 augustus 1924 en 16 de- cember 1935, doordat het bestreden von- nis aanlegger veroordeelt ter zake van het bestuurd hebben van een voertuig on- danks de tegen hem uitgesproken vervallenverklaring, dan wanneer in dat vonnis niet vastgesteld is dat hij bedoeld voer- tuig op de openbare weg zou bestuurd hebben :

Overwegende dat de wet van 1 augustus 1899, gewijzigd door de wet van 1 augustus 1924 en de wet van 16 december 1935, tot doel heeft het openbaar verkeer te re- gelen, en niet van toepassing is op het verkeer op private wegen, wanneer deze

(1) Verbr., 27 mei 1957 (*Arr. Verbr.*, 1957, blz. 814).

(2) Verbr., 16 december 1957, *supra*, blz. 231.